

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍL

ROČNÍK V.
BŘEZEN

ČÍSLO 7
1978

VESELÉ VELIKONOCE!!

B r a t r.

A PŘECE SE NAŠLA. Kdo? Písníčka. Jaká? Ta, co ji br.Obé tolik sháněl.Kde? Sháněl jí v Tam-Tamu č.4 a našla se u Zmaty. Její tatínek jí měl schovanou i s notami od roku 1940! Jmenuje se "Píseň modrých hor". Možná, že...

Možná, že si vzpomeneš, bratře Chřestýši, na jinou písničku, která nás kdysi svedla dohromady. Bylo to na palubě velkého zaoceánského parníku, který mne měl dopravit do Nového Světa.Seděl jsem opřen zády o boční stěnu parníku na osamělé lavičce a co nejtíšeji jsem hrál na svou foukací harmoniku písničky z dětských let, abych zaplašil stesk po domově. Ani jsem nezpozoroval, že se zleva přibližila mužská postava, že se zastavila skoro nade mnou, poslouchá a rozjasňuje tvář ... "Kolína, Kolína ...", spustil jsem novou. Tu jsem ucítil na rameni pevný stisk a uslyšel veselé: "Nazdar, kamaráde, co tu děláš?" Inu, pak mi cesta ubíhala veseleji a na pevnině jsme se rozloučili jako staří přátelé. Každý jsme šli ovšem jiným směrem a možná, že bychom si dosud, po třiceti letech, stále vyměňovali pouze vánoční gratulace, kdyby ...Jednou přišel od tebe dopis s výstřižkem z novin.Byl to inzerát: veliká firma hledala nového grafika a ty jsi si vzpomněl, že jsem ti říkal, že je to moje původní povolání - tak jsi psal na průvodních rádcích, a že tam nyní pracuje i tvůj švagr...Chopil jsem se té příležitosti a pak jsme se jaksepatří sblížili. Ty jsi časem ode mne dostal onu přezdívku Chřestýš, protože mě říkali už doma Slepýš a můj kamarád z oddílu byl Hroznýš. Bavili jsme se totiž vymýšlením hadích přezdívek od té doby, kdy jsme přepadli dívčí oddíl a zajali vůdkyni Užovku a její dvě rádkyně překřtili na Krajtu a Kobru. A od Užovky /jmenovala se správně Zofka/ jsem měl tu harmoniku. Vzpomněl jsem si půl hodiny před odjezdem vlaku, že bydlí pár kroků odtud.Bylo však pozdě večer a já přeci tolik toužil po tom, mít od ní něco na památku. Domovní dveře byly zamčené. Zazvonil jsem. Vyhlédla z okna.Užovko, škemral jsem, půjč mi svou harmoniku.Nemohl jsem prozradit, že odjíždím z vlasti.Ani se nevyptávala, hodila mi ji z okna. Snad byla ospalá, snad byla na mé ztřeštěné nápady zvyklá. Pak jsem zahlédl velitelskou ruku otce, která se chopila jejího ucha a odtáhla ji z okna. Vidíš, Chřestýši, bratrství a sesterství jsou někdy docela nicotné maličkosti a drobounké radovánky, ale mohou taky docela změnit běh našeho života. Ale opravdové bratrství potřebuje dvě věci: jednak mít něco společného - společnou rodinu, nebo vlast,zážitek nebo písničku, společné Desatero. A pak - msalet jeden na druhého. Kdyby sis, Chřestýši, na mne nevzpomněl, když jsi četl ty noviny, můj život by se utvářel jinak. Vlastně už ta Užovčina harmonika ...

POD JUNÁCKOU VLAJKOU

Sotva jsme přijeli z tábora, začali jsme hledat novou klubovnu. Prolezl jsem desítky ohrad, starých budov, prohlédl jsem každý blok domů po celé Letné i ve vnitřní Praze, zda bych někde mezi dvorky nespatriil nějakou kůlnu, altán, v němž by nás lidé nechali pracovat.

Všude scházela dobrá vůle vyjít nám vstříc.

Co žádostí jsem napsal, co jsem se namluvil a naběhal !

Nakonec jsem byl rád, že se mi alespoň poštěstilo odvolat výpověď ze sklepa, zatím na neurčitý čas.

Byli jsme pak s Devadesátkou v tom sklepe ještě dlouho, celý rok. Až po dalším táboře jsme se stěhovali na Petreké nábřeží do dřevěných nouzových baráků. Teklo nám tam občas střechou, v zimě tam zmrzla voda v umyvadle, krysy hlodaly podlahu, ale proti sklepu na Letné to byl učiněný salón a nám se tam líbilo. Vždyť tam svítilo slunce ! A bylo tam asi pětkrát víc místa !

A v té klubovně pak zažila Devadesátka své největší úspěchy, doby růstu, rozmachu."

Tapin se odmlčel.

Hodiny pomalu tikaly.

V kamnech zpíval oheň.

Byla už úplná tma.

Kdosi šoupl nohou po podlaze a čísi hlas se zeptal :

"A co dál ? Co bylo dál ? Co jate pak dělali ?"

To vyprávění se zdálo jaksi nedokončené.

Nu ano, zdá se nedokončené. Ale my zde už pokračovat nebudeme. Neotiskovali jsme tento výňatek proto, abychom snad Tam-tam něčím vyplnili. Byl vybrán záměrně a mnozí z vás pochopili proč. Je to vzpomínka vůdce kvetoucího oddílu na těžké začátky, na různá zklamání, dřinu. Jak si šel shánět hochy doslova na ulici.

Má to být povzbuzení a příklad pro naše nové oddíly a i pro 'unavené' starší oddíly. Nováčci se nehrnou v houfech. Je nutno jít za nimi, upozorňovat na existenci oddílu, neustále dělat propagaci, přivést je za ruku na schůzku, výlet. A být vynalézavý v programu, aby hned první setkání upoutalo. V náboru nám mohou hodně pomoci fotky z táborů, naše časopisy, vyprávění. A nábor není záležitoatí jen vůdce, ale každého člena oddílu.

Erbovní pověsti

vypřelám nám sestry Hanáka Křemáka K.

O MARKVARTICKÉ LVICI.

Dnes si povíme něco o rodu, v jehož znaku byla lvice. Ne lev s korunou na hlavě, hřívou a dvěma očasy, jak je ve znaku České země, ale lvice - modrá ve zlatém poli. Jak a kdy se dostalo toto znamení na štít mocného rodu Markvarticů, to už se těžko dozvíme. Možná, že i tady existovala kdysi pověst, ale upadla asi časem v zapomnutí. Znamení rodu - lvice, je též vytesáno v kostelíku za oltářem v městečku Levín u Ústí nad Labem, a protože má zde lvice hlavu otočenou k divákovi zeředu a ne ze strany, připomíná kocoura. Asi proto říkali lidé tomuto znaku - Levínský kocour.

Sídla Markvarticů, kteří se zvali též Děčtí, byla na severu Čech kolem města Děčína, kde bylo snad už v 10. století prastaré hradiště kmene Děčínů, a do celých severovýchodních Čech až k tek zvanému "Českému ráji", městu Turnovu a Jizerským horám. Zde si postavili hrady: Kost, Trosky, Valdštejn, Frubou Skálu, Stráž, Ralsko a psali se podle nich i jinak: z Lemberka, ze Zvířetic a z Micholovic.

Lvici ve znaku měly po svém muži i blahoslavená Zdislava, rozená z Dubé, které počátkem 13. století pomáhala chudým a ošetřovala i nemocné. V 17. století vynikl z rodu Markvarticů slavný nejvyšší maršál císařských vojsk - Albrecht z Valdštejna. Ve čtvrceném štítě měl lvice hned čtyři. Bylo to ve válce třicetileté a on vedl tajný odboj proti císaři. Snad chtěl být sám českým králem a vrátit zemi zase mír a nezávislost. Byl však odhalen a brzy nato v městě Chebu zavražděn. Však už v dávných dobách vynikali příslušníci tohoto rodu bojovností, o čemž se nám zachovala pověst.

Psal se rok 1260. Český král Přemysl Otakar II. se chystal do nové války, tentokrát proti uherskému králi Belovi. Vojska byla shromážděna u vsi Kresenbrunu poblíž řeky Moravy. Bylo večer před bitvou. Král seděl před stěnou a uděloval poslední rozkazy. Všichni jeho věrní byli kolem i se svou čeledí a lidmi, vycvičenými k boji: Hrabšiči erbu hrábí, Vítkovci s růží na štítě, Hronovci se zkříženými větvemi "ostrve" ve znaku, moravští páni ze Zubří a mnozí jiní - i posily ze severní Míšeň, která byla tehdy naší markou - to je územím, závislým na Českém království. Nepřátel byla velká přesila, dokonce i Kumáni z daleké východní země pomáhali králi Belovi.

Všechny známé znaky bylo vidět vlát na praporecích - jen lvice Markvarticů nikde. Kde je pan Jan Jindřich? Proč se opozdil? Všek už přijíždí strážce a oznamuje, že se pan Valdštejn blíží. Tedy přecel Jede na svém koni uprostřed družiny mladých mužů - a všichni jsou si podobní a všichni mají na svém štítě lvice. Právě nebere konce. Král i ostatní páni nevycházejí z údivu. Pan Valdštejn seskakuje s koně, pokleká před králem, omlouvaje své zpoždění, a praví hrdě: "Tu jsem ti, nejmilostivější pane králi, přivedl své syny. Je jich dvacet čtyři. Jsou zdatní a silní, dobře jsem je dal vycvičit ve zbrani a pro strach mají také uděláno! Snad ti zítra budou něco platni." Muži, stojící okolo, propukli v nadšený smích a také král byl potěšen. Poděkoval panu Janu Jindřichovi a hned bylo všem veseleji - i na zítřejší bitvu už nehleděli s takovými obavami.

Král Přemysl dal pak oznámit uherskému králi Belovi, že přejde zítra ráno se svým vojskem přes řeku Moravu, aby zde svedli bitvu. Ve skutečnosti však náš král na druhý břeh řeky vůbec nechtěl. Byla tam totiž písčná půda, výhodná pro lehké koníky Kumánů, zatímco Přemyslovi jezdci v těžkém brnění by se zde zbytečně bořili. To náš král dobře věděl, chtěl však vzbudit zdání, že je pro něho uherský břeh výhodnější a počítal s tím, že Bela mu bude chtít domnělou výhodu zamezit a nechá se tak sám vlákat na Přemyslovu stranu řeky. Tam byla půda totiž tvrdá, výhodná právě pro naše těžce obrněné rytíře. Lest se podařila a Bela trval na tom, že on přejde řeku Moravu a to bylo právě to, co Přemysl chtěl. Král Bela však nečekal do rána, jak bylo smlouveno. Ještě v noci překročil řeku a napadl Přemysla. I když nebylo možno všechno vojsko neráz soustředit, přece jen ti královi nejvěrnější - bylo to 7000 rytířů - byli připraveni. Došlo k bitvě - jedné z největších v našich dějinách, které však skončila pro našeho krále slavným vítězstvím. Padlo mnoho mužů na obou stranách, většinou však nepřátel, a řeka Morava prý zrudla krví. Také mnoho českých a moravských rodů zde ztratilo své nejlepší muže. I synové pana Jana Jindřicha se vyznamenali. Pověst už neproví, zda z nich některý padl, nebo byl zraněn. Jisté však je, že se o jejich účastí mluvilo, a že za dlouhých zimních večerů se na hradech, tvrzích i v chalupách vyprávělo o všech, kdo se zde vyznamenali. A říkalo se také, že se nad českým vojskem vznášel sám patron České země - svatý Václav, v ruce praporec se svou orlicí, a dopomohl tak našemu vojsku k vítězství.

Bez víry v jeho přímlovu, bez statečnosti bojovníků a chytrosti českého krále by však tohoto vítězství nebylo.

POHÁDKA a Belalpu

Bylo jednou jedno KRÁLOVSTVÍ. Nebylo velké, ale zato bohaté. Jedno jim však přece chybělo - nikdy tam nepadal SNÍH. Proto královská rodina sedla každé věnoce do letadla a letěla do Ženevy, kde už čekal královský řidič s královským Rolls-Roycem a jelo se do klatten a odtud lanovkou na Belalp, kde stálo královske challet.

PRINCEZNA Zubejda jezdila na Belalp hrozně ráda a za ní se táhlo spousta náspedníků, protože byla nejen bohatá, ale i krásná - byla krásná přinejmenším taková jako děvče na Belalpu. Není proto divu, že se o ni zajímal i šlechtický KRÁLEVIČKA, co bydlel v ledovém hradu na Aletschhornu. Byl starý a křehký, ošklivější než nejošklivější dědek na Belalpu, ale byl to mocný čaroděj.

Černokněžník se proměnil v mladého slíčeného LYŽAŘE, nabídl u vleku princeznu společnou jízdou na jedné kotvě a vyprávěl jí o krásách ledového hradu tak poutavě, že zatoužila podívat se tam. Ale jen byli z dohledu ostatních lyžařů, roztáhl černokněžník svou kouzelnou VĚTLOVKU - a od té chvíle princeznu už nikdo nespátřil.

Královští rodiče byli celí zoufalí, protože horská služba s celou snečkou BERNARDINU jí hledala marně. Podezření padlo na černokněžníka, ale dostat od něho princeznu nazpět nebylo vůbec snadné. Proto dal král rozhodit široko daleko, že ten kdo princeznu VYSVOBODÍ, dostane ji za manželku a půl království k tomu.

Tak se o tom dozvěděl i HONZA. Seděl zrovna za pecí a koukal na TELEVIZI, když tu zprávu vysí-

lali. Ukázali i princezninu FOTOGRAFII a to u Honzy rozhodlo. Zavolal na mámu, že se hned zítra vydá za princeznu, protože se mu líbí. MÁMA plakala, ale když Honza jinak nedal, napekla mu raneček BUCHET, udělala mu na čelo křížek a Honza šel, vlastně jel vlakem a autobusem až do Blatten. Tam bylo boží dopuštění. Parkoviště aut se změnilo v LETIŠTĚ, kde neustále přistávaly a odlétaly VĚTULNÍKY různých princů, knížat a jiných princezniných nápadníků. Lancovka na Kelalp neustále vozila nahoru odvážlivce a jejich výstroj, dolů raněné. Dostat se na Aletschhorn bylo možno jen s největšími obtížemi.

HONZA se nezalekl. Nasadil si na nosy svá prkýnka, odrážel se lískovými klacky, co si je doza na zahradě uřizl a nic si nedělal z toho, že se mu smějí, jak je vymoděn. U vleku si Honza všiml malého CHLAPCE, kterého všichni odstrkovali, protože pospíchlí, aby byli co nejorjív nahoře. Honza se však chlapce ujal, zavěsil se s ním na kotvu a když byli nahoře, dal mu ještě buchtu. Chlapec Honzovi za vše poděkoval, a protože to byl kouzelný chlapec, dal mu KOUZELNOU ŽVÝKAČKU: kdo jí žvýkal, stal se NEVIDITELNÝM. Honza hned začal žvýkat a s překvapením pozoroval, že jeho stín na sněhu mizí - až zmizel docela. Honza byl sice překvapen, ale z míry ho to nevyvedlo. Dal si kouzelnou žvýkačku do kapsy a sjel k druhému vleku na Sparrhorn. Tam bylo plno mužů obtížených horolezeckou výstrojí, jejich průvodci jim dávali poslední rady a postrkovali je ke kotvám. Někteří se hádali i prali. Mezi tím vším se behala STAŘENKA s tmavými brýlemi; co chvíli co ní někdo strčil. Honza hned k ní a povídá: Copak Vy tady, babičko, v tomhle mumraji hledáte? A ona na to: Jsem celá prokřehlá, ráda bych se trochu zahřála, ale nevím kde. Povídá Honza: Vždyť máte hospodu zrovna před sebou, pojďte, zavežu Vás tam. V hospodě honza posadil babičku za stůl, dal jí buchtu a přinesl čaj s rumem. Protože to byla KOUZELNÁ BABIČKA, sundala s nosu své KOUZELNÉ BRÝLE a dala je Honzovi.

Pokračování příště.

TOTÉMY

Indiánské kmeny, které žily v údolí řek a na ostrovech při severozápadu Severní Ameriky, prosluly svým řezbářským uměním, především svými totémy.

Vyřezávané cedrové kmeny sloužily původně jako rohové kůly indiánských srubů. Později se stalo zvykem vztyčovat veliký sloup před obydlím. Některé dosahovaly výšky až 20 m a až dvoumetrového průměru. Řezbář se těšil u svého kmene velké úctě a býval královsky odměňován.

Spočátku bývaly totémy černé, bílé a červeně pomalované. Když pak kupci přinášeli umělá barviva, uplatňovaly se i jiné barvy.

Zhotovování totému je hezká kolektivní práce. Tak s chutí do toho.

Podnikaví skautíci si opatří starý telegrafní sloup a pořizem z něho sloupnou tak asi 1,2 cm s povrhu. Ale i do smrku se dá dobře řezat.

- 1/ Asi 1/3 zadní části kůlu osekáme a pořizem vyhladíme.
- 2/ Položíme na kozy, aby výška byla tak pod pás.

3/ Tesařskou tužkou si zakreslíme hrubé obrysy vzorů.

Pořiz

4. Ty pak vysekáváme po malých kouscích menší sekýrkou, kterou držíme za topůrku až nahoře. Začínáme největšími díly.

5/ Kde už nestačí sekera, přijde na řadu velké dláto, kterým začisťujeme a zaoblujeme ostré obrysy.

6/ Pak přijde jemná práce. Zde se dobře uplatní řezbářský nožík /obr./ Řežeme kolmo na léta, abychom dostali pravidelný povrch.

7. Malovat můžeme obyčejnými nátěrovými barvami nebo lakem. Nejlepší se osvědčují bílá,

žlutá, modrá, červená, rezavě hnědá, černá, a to v tmavých odstínech.

Na str.8 jsme otiskli pár indiánských vzorů. Ale ruku na srdce : kdo z nás ovládá tak dokonale indiánskou symboliku, aby ji rozuměl, natož aby ji sám užil. Přebereme-li vzary, pocvičíme se v řezbařině, ale nebude to práce tvůrčí.

Máme-li nějakou vlastní myšlenku, vlastní symbol, dejme ho do dřeva. manitou ani pravověrní setonovci nás za to nedají do klatby. Příklad : na Válerdě strašil vodník Zelenka. Proč neuplatnit rozšklebenou vodnickou papulu a třeba nějaké leknínové květy a nějaké rybí motivy na táborový totém v zeleném provedení ?

A myslím, že nemusíme zůstat pouze u dřeva . Skautíci už zkouší po léta tvořit totémy kombinací různých materiálů - i nepřirodních. Zkouší se všelijaké "roubování", přívěsky, chocholy atd.atd. Z totému pak už zůstává pouze jméno, ale nelekejme se toho, není to tak svatokrádežné t v o ř i t ve výrazových projevech své doby, svého prostředí, svých představ.

C O N Á S S P O J U J E

Přečtete si nějakou knížku nebo pověst o mužském hrdinovi:/ O kom? O čem?/ O Indiánovi nebo o skautíkovi, o hloupém Honzovi nebo o Golemovi, o Ferdovi Mravencovi, o Robinsonovi, o Horymírovi a jeho Šemíkovi. Až to přečtete, napište o tom: /Komu? Čemu?/ strýčkovi, kamarádovi, dědečkovi, svému vůdci či rádcí, redaktorovi, bratrovi Palečkovi, Pandovi, Nemluvovi, Velenovi nebo Punčovi, Cípovi nebo Pavlovi - prostě příteli rodu mužského.

ne, to nebylo míněno doopravdy! Jistě jste to všichni pochopili: Byl to pouze názorný příklad a cvičení na třetí a šestý pád rodu mužského. Ale může se vám v životě stát - klukům stejně jako děvčatům!- že budete chtít napsat někomu český dopis nebo český článek. V duchu se tedy zeptejte: Komu? Čemu? O kom? O čem? To jsou otázky na třetí a šestý pád a mužské tvary těchto pádů mají vždycky na konci měkké -i. Nezapomeňte na toto poučení, až budete psát do kroniky o podivném skřítkovi či zlém ovčákovi, o vodníku /vodníkovi/ Zelenkovi a nechte dost místa Krokovi, Lordovi, Kapitánovi, Pandovi, Cvrčkovi - a holkám, ovšem, ale s těmi tentokrát nebudou problémy. Alespoň pokud jde o to měkké -i.

MEDVĚDI - družina ze St. Gallenu - pozvali curyšské na závody v jízdě na bobech. Jenže přišlo! Ale děšť neděšť: rozdělali oheň, uvařili polévku, upekli hady a ještě stihli /podle původního programu/si za plavat a navštívit nemocnou světlušku. Věru správní skautí!!!

Vltava.

Je druhou největší českou řekou, ovšem co do historického významu pro Čechy řekou nejvýznamnější. Pramení na Šumavě a má vlastně 2 prameny: Teplou a Studenou Vltavu. Jako každá řeka u svého pramene i ona si razí cestu údolím přeskakujíc balvany. Po vymanění se ze zajetí šumavských hor protéká jihočeskou rybníkářskou krajinou. O něco dále se k ní zprava připojuje Lužnice, která omývá břehy historického města Tábora. Před Prahou je to potom Sázava - ráj vodácků a zleva Berounka, která protéká též hezkým údolím, aby se podívala na trosky Tetina hradu /viz Staré pověsti české - O Krokovi a jeho třech dcerách/ a dále na nejznámější hrad v Čechách Karlštejn. Ale zpět k Vltavě, kterou jsme opustili těsně před Prahou. Její vstup do Prahy již po věky střeží hora Vyšehrad. Sotva Vltava opustí naši zlatou stověžatou Prahu, protéká nížinou až splývá s Labem.

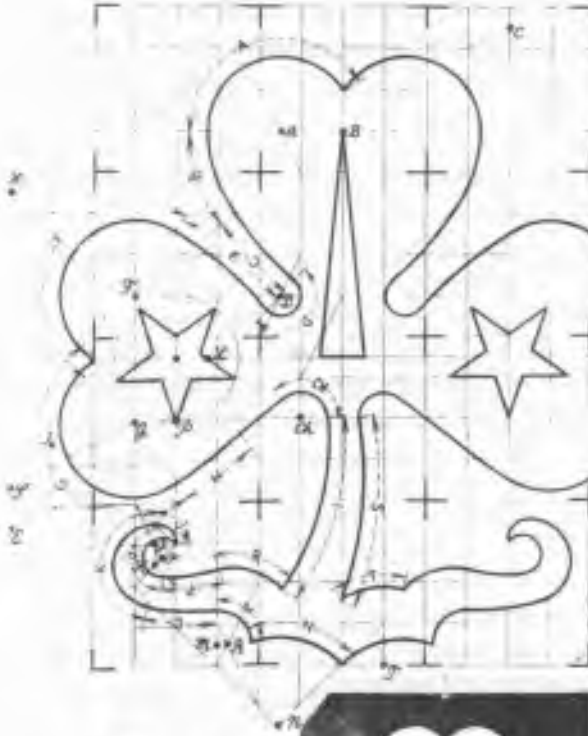
Co k Vltavě ještě dodat? Bylo by toho mnoho a mnoho. Povězme si alespoň to nejdůležitější. Asi 30 km za Prahou proti proudu začíná řada údolních přehrad: vranská, štěchovická, slapská - až zem jezdí v rlnky. Na březích Vltavy stojí mnoho hradů a zámků zapsaných do dějin naší vlasti. Nejkrásnější z nich je zámek Hluboká. Nu potom snad by bylo dobře se zmínit o Českých Budějovicích - městu piva a již jsme zase pomalu u jejího pramene na Šumavě. Zde je přehrada Lipno. Pár kilometrů pod hrází směrem po proudu mizí Vltava téměř mezi obrovskými balvany v řečišti i na stráni kolem. Tato místa se nazývají Čertova stěna - stejný název jako opera od B. Smetany. Vlastně to byla celá Vltava, která v minulém století okouzila našeho největšího hudebního skladatele Bedřicha Smetanu tak, že napsal překrásný hudební cyklus nesoucí název Má vlast. Celý cyklus má 6 částí /Vyšehrad, Vltava, Šárka, Z českých luhů a hájů, Tábor a Blaník/. Jak nám již sama jména prozrazují, Vltava a Z českých luhů a hájů jsou díly, ke kterým B. Smetanu inspirovala právě řeka Vltava.

Převzato od frankfurtských bratří.

Vyhledejte si opět Tam-tam č. 3. a otevřete ho na str. č. 7. Na obrysové mapce Československa jsou nakresleny řeky - ale jejich jména uvedena nejsou. Podívejte se, která z nich je Vltava, najděte její přítoky, vyhledejte též ostatní řeky na normální mapě a zaznamenejte si jejich jména. Pořiďte si kopii /xerox/ vaší tamtamácké mapky, vyplňte do ní jména řek a pošlete nám dříve, než dostanete do ruky další číslo Tam-tamu. Buďte-li to správně, čeká vás odměna.

KONSTRUKCE ODZNAKU SKAUTEK ODZNAKEM SKAUTEK

Je jetelový trojlístek. Jeho základem je oheň, symbol víry a lásky k lidem. Nad ním vyrůstající trojlístek se vykládá jako vycházející slunce, symbol počátku dne, který skautka vyplní dobrými činy. 3 lístky jsou třemi body skautského slibu, kompasová střelka uprostřed odznaku je ukazatelem směru. Deset cípů hvězdiček znamená deset bodů skautského zákona.

Jetelový trojlístek malujeme žlutým okrem. Podklad odznaku je modrý, stejně jako hvězdičky a střelka. Vedle jetelového trojlístku používají samozřejmě i skautky lilie.

Lilie - slibový odznak, je na kroji skautek podložena trojlístkem, vystřiženým z modrého filce.

Stužka s nápisem "Buď připravena" a u světlušek s heslem "Pamatuji" nahrazovala stylizaci plamene na odznaku stupňů zdatnosti skautek.

TROJLÍSTEK Z MODRÉHO FILCE, PODLÍŽENÝ POD SLIBOVÝM ODZNAKEM SKAUTEK

Vzhledem k tomu, že odznak skautek je kreslen značně nejednotně, přinášíme přesný náčrtek. Základem pro konstrukci je obdélník v poměru 3:4. Obnáší 12 velkých čtverců, z nichž každý je čtvercem rozdělen na 16 malých čtverečků. Do rozčtvercované plochy zakreslíme uhlopříčky podle náčrtu, které tvoří síť bodů pro práci s kružítkem. Kreslíme jen levou polovinu trojlístku, pravou překopírujeme. Oblouky rýsujeme v abecedním pořadí.

Podle těchto obrázků vypadaly kroje československých skautek.

Kutilčina symbolika.

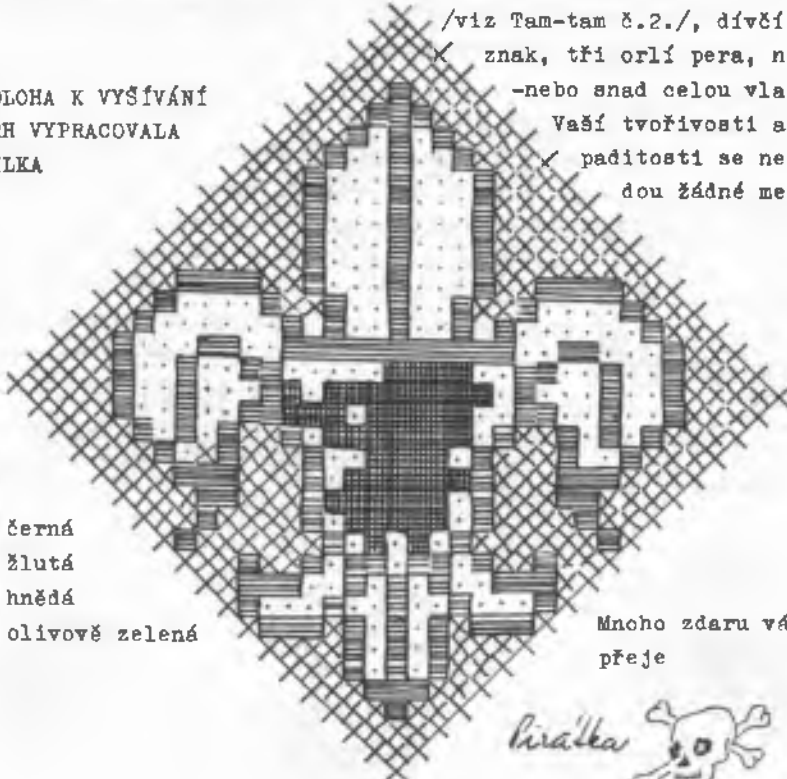
Když kluci dostanou odznáček, radují se z něj. Někteří mají dokonce obsáhlé sbírky. Když dostane do ruky odznáček naše Kutilka, osamělá hlídka z dalekého severu - tvoří. Jaké by to bylo - uvažuje - kdybych takovou skautskou lilii vyšila? Inu, nejdříve je třeba zvolit vhodnou techniku a provést návrh na papíře. Kutilka se rozhodla pro křížkový steh a přenesla kresbu na čtverečkovaný papír. Podle tohoto nákresu pak vyšívala. Vyšlo to krásně! Zkoušela jsem to po ní. Měla jsem po ruce jen hrubý materiál a silnou vlnu, ale i tak to bylo pěkné. Počítám, že naopak kdybychom použili velmi jemného podkladu a jemných bavlnek, vznikl by překrásný odznak - něco jako slibový, nebo stupeň zdatnosti. Škoda jen, že jsme neměli ani ten nápad ani tu Kutilku dříve - mohly jsme si vyrábět nádherné slibové odznaky samy! To dohoníme! Přinášíme vám Kutilky návrh a zároveň konstrukci dívčího trojlístku. Najdou se někde šikovné ruce, které by se daly touto cestou a navrhly k vyšití /to by mohl i nějaký zručný kluk - kreslíř/, případně vyšily slovenský odznak

PŘEDLOHA K VYŠÍVÁNÍ
NÁVRH VYPRACOVALA
KUTILKA

/viz Tam-tam č.2./, dívčí odznak, tři orlí pera, nebo -nebo snad celou vlajku!?
Vaší tvořivosti a nápaditosti se nekladou žádné meze !!

- černá
- žlutá
- hnědá
- × olivově zelená

Mnoho zdaru vám přeje

LETNÍ TÁBORY LETNÍ TÁBORY LETNÍ

V minulém čísle jsme oznamovali tábor oblasti Holandsko. Nyní jsou hlášeny další tři :

" V á l e m d a II " v kouzelné divočině horního Rýna
od 9.- 29.července 78

Bydlení : v podsadách a 2 tee-pee

Kapacita : 25 osob

Cena : ca FrS 250,-

Pořádá : II.oddíl Curych

Vede : Asinus, Šrámek za asistence některého oldskauta.

Oddíl N ě m e c k o - S e v e r pořádá svůj letošní letní tábor od soboty 29.7 do neděle 13.8.78 na tábořišti "Aam Aarberg" u Eppe, okres Korbaach, na úpatí lesnatého pohoří Sauerland v severním Hesensku. Vedení oddílu se rozhodlo uspořádat tábor na stejném místě jako loni pro ideální podmínky tábořiště.

Několik míst bude volných i pro táborníky mimo členů oddílu, pokud splňují předpoklady. Přihlášky do 15.5. na adresu : Dr.J. Kolominský, Beethovenstr.10, D-4970 Bad Oyenhausen.

" V e l e n III" na Černé řece od 30.7. do 19.8.78, tedy tři až čtyřtýdenní, v tradiční formě.

Kromě tohoto stálého tábora pořádá středisko Svojsík /Německo-Jih/ letos zvláštní roverský tábor pro skauty a skautky od 16 let s následujícím kombinovaným programem :

a/ 27.- 30.7.78 přípravné práce a 1.fáze výstavby Velena III

b/ 31.7.- 6.8.78 týdenní putování po Bavorském lese s určenými průzkumnými úkoly. Prodloužení tábora je možné.

SKAUTSKÉ ODZNAKY

Švédsko

Norsko

Anglie

DOPRAVNÍ KVIZ z předminulého čísla správně rozluštila a odměnu dostala **K u t i l k a**. Tajenka zněla "Zákazové značky"

JESTŘÁBOVA VÝZVA : objednané odborky vám posílám obratem stop platejte i vy obratem stop v odborkách leží švýcarské oblasti hodně peněz.

PO PĚKNÉM BOBU ze starých lyží si sestavili na svých schůzkách st.gallenští medvědi a oddíl curych. Vyzývají ostatní k následování /návod na požádání pošlou/ Příští rok by se uspořádaly mezioddílové závody.

ODDÍL PFUNCIADT hlásí schůzku na 16.dubna

ÚPLNÉ ZATMĚNÍ MĚSÍCE budeme pozorovat dne 24.3. od 17.22 hod do 18.20 hod, kdy náš souputník vyjde a do 19.12 hod na něm uvidíme stín Země..

ŘÍMSKÝ VELEHRAD pořádá letní tábory v St.Martinu v Dolomitech.

Děti 9 - 13 let, 1.turnus 1.- 22.7, 2.turnus 8.8.- 29.8.78

NA LETOŠNÍ "INTERCAMP 78" o svatodušních svátcích 13.- 15.5 vysílá náš exilových skauting vzorný oddíl, jehož družiny budou tvořit skauti z německých, holandských a snad i švýcarských oddílů. Organizují Boy Scouts of Canada. Intercamp se koná již více než 10 let vždy na jiném místě Německa či států Beneluxu a pořádají jej střídavě skauti němečtí, britští, američtí, kanadští a belgičtí. Technicky toho 'mini-jamboree' zajišťují jednotky NATO. Účast bývá 1000 až 1500 skautů. Na programu jsou nejrůznější skautské disciplíny.

Dobrý skutek

Uzávěrka dubnového čísla je 7.4.78

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Fředplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 16,-

Bankovní spojení :

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

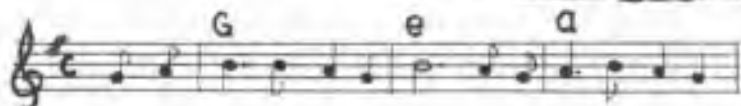
Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 5090 Rüsselsheim,

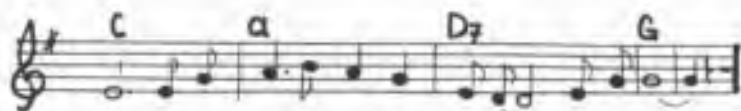
Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1
Postretouren an :
Postfach 295
CH-8021 Zurich 1
Verband der
Tschechoslowakischen
Pfadfinder in der Schweiz.

TISÍC MIL

V nohách mám už tisíc mil, stopy déšť a vítr

slyl a můj kůň a já jsme cestou znaveni .

2. Těch tisíc mil, těch tisíc mil,
má jeden směr a jeden cíl:
bílejší dům, to malý bílý stavení.
3. Je tam sýraň a příkřej sráz,
modrá tůň a bobří hráz,
táta s mámou, který věřej dětským snům.
4. Těch tisíc mil, těch tisíc mil,
má jeden směr a jeden cíl:
ten starej známěj bílejší dům.
5. V nohách mám už tisíc mil,
teď mi zbejvá jen pár chvíl,
cestu znám a ta se tam k nám nemění.
6. Stejná jako 2.
7. Koušek dál a já to vím,
uvidím už stoupat dým,
šikmej štít nad střechy čnít k nebesům.
8. Stejná jako 4.